

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μαζωτός <μαζώνω, παρ' ὃ καὶ μαζώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς, ἀσυνάθροιστος ἔνθ' ἄν. : Μάζωξε τὰ πράματά σου, δὲν εἶναι σωστό νὰ μείνουν ἀμάζωτα πολλαχ. Συνών. ἀμάθρευτος, ἀμάζευτος.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν συνελέγη ὁ καρπός, ἀκαρπολόγητος, ἐπὶ δένδρων ἔνθ' ἄν. : Ἡ μ' ἐλὰ εἶνι ἀμάζουνη ἀκόμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἰλαιὲς ἀμάζουχις πολλαχ. Συνών. ἀρράβδιστος, ἀτίναχτος.

ἀμάθεια ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀμάθεια.

*Ἀγνοια, ἀπαιδευσία. Συνών. ἀγραμματισιά, ἀγραμματωσιά, ἀγραμματωσύνη.

ἀμάθρευτος ἐπιθ. σύνηθ. ἀμάθριπτος βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαθρευτός <μαθεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Παθ. ὁ μὴ καταστάς γνωστός σύνηθ. : Ἐμεινε τὸ πρῶμα ἀμάθρευτο. 2) Ἐνεργ. ὁ οὐχὶ συνηθισμένος, ἀδίδακτος, ἄπειρος Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Πβ. ἀμαθής, ἀμαθήτευτος, ἀμάθητος, ἀμάθιστος, ἄμαθος.

ἀμαθής ἐπιθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀμαθής.

Ὁ μὴ μαθὼν, ἀπαιδευτος ἔνθ' ἄν. : Παροιμ.

Κάλλια γέρωσ μαθητής, | πάρα νέος ἀμαθής

(προτιμότερος εἶναι ὁ ὄψιμαθῆς γέρον τοῦ ἀμαθοῦς νέου, ἄξιος τιμῆς καὶ ὁ βραδέως διδασκόμενος) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 130,192. Πβ. ἀμάθρευτος, ἀμαθήτευτος, ἀμάθητος, ἀμάθιστος, ἄμαθος.

ἀμαθήτευτος ἐπιθ. Πόντ. (Τραπ.) Σίφν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀμαθήτευτος.

1) Παθ. ὁ μὴ μαθητεύσας, ὁ μὴ γενόμενος μαθητῆς κυρίως τέχνης τινός Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

β) Ὁ μὴ γενόμενος γνωστός Σίφν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. : Πρῶμα ἀμαθήτευτο. 2) Ἐνεργ. ὁ ἐστερημένος πείρας, ὁ μὴ μαθητεύσας, πρωτόπειρος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Πβ. ἀμάθρευτος, ἀμαθής, ἀμάθητος.

ἀμάθητος ἐπιθ. σύνηθ. καὶ Καππ. ἀμάθητους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμάθεις Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Ἡπίτ. ἀμάθ'τος Ἡπ. ἀμαθ'τος Ἡπ. ἀμάθ'τους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἀμάθητος. Ὁ τύπ. ἄμαθ'τος ἐτονίσθη κατὰ τὸ συνών. ἄμαθος.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμελέτησέ τις, ὁ μὴ μελετηθεὶς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Μάθημα ἀμάθητο σύνηθ. Ἀμάθητον ἔχω ἀκόμη τὸ μάθημα μ' Κερασ. β) Ὁ μὴ γνωσθεὶς Πόντ. (Ὁφ.) : Ἀγοῦ ὁ λόγος ἀμάθητο ἔν' (ἀγοῦ = αὐτός).

2) Ἐνεργ. ὁ ἀγνοῶν τι, ὁ ἀδαῆς πράγματός τινος, ἄπειρος Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βογατσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰνέπ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) Σύμ. κ. ἀ. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. : Γνωμ. Ὁ μαθημένος ἀμάθεις κ' ἴνεται (δὲν γίνεται) Ἰνέπ. || Ἄσμ.

Ξένος ἐγὼ κὶ ἀμάθητος δὲν ἤξερα τὸ δρόμο

Λεξ. Βυζ. β) Ὁ μὴ ἐξοικειωμένος εἰς τι, ἀδαῆς τινος σύνηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀμάθητος τῆς δουλειᾶς Κύπρ. Ἀμάθητος ἀπὸ τέτοιες δουλειᾶς Σῦρ. Αὐτὸς εἶναι ἀμάθητος ἄνθρωπος, τί νὰ σοῦ κάμη; Κρήτ. Ἀμάθεις κ' εἶμαι Κερασ. Ἀμάθεις ἔς σὸ χόρεμα ἔς σὸ θέρισμα Ὁφ. Τώρα ἔπεσα κ' ἐγὼ ἔς τὴ δυστυχία κ' εἶμαι ἀμάθητος Σῦρ. Ἀμάθητα βόδια Καππ. || Παροιμ.

Ἀμάθητος βρακί βαλε, | σὲ κάθε τόπο τὸ ἔχεζε

(ἐπὶ τοῦ παρ' ἀξίαν εὐημεροῦντος καὶ τὰ στοιχειώδη ἀγνοοῦντος) Κρήτ. κ. ἀ. Γνωμ.

Μὴν κλαίτε τὸν ἀμάθητο ὡσὰν τὸν μαθημένο

(ὁ ἐν εὐτυχίᾳ διαβιώσας εἶναι μᾶλλον ἄξιος οἴκτου δυστυχίσας ἢ ὁ ἐξ ἀρχῆς δυστυχῆς) Πελοπν. (Μεσο.) || Ἄσμ.

Ὡ θάλασσά μου οὐραγιά, μὴ πολλοουραγίσης

τὸ ἔγιός μου ναιν ἀμάθητος τοαὶ μὴν τὸν φοιρίσης

(φοβερίζης, ἀπειλῆς) Μεγίστ. Συνών. ἀσυνήθιστος.

Πβ. ἀμάθρευτος, ἀμαθής, ἀμαθήτευτος, ἀμάθιστος, ἄμαθος.

ἀμάθιστος ἐπιθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀμάθιγος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαθιστός <μαθίζω.

Ὁ μὴ διδαχθεὶς τι, ἀδίδακτος ἔνθ' ἄν. : Ἀμάθιστος ἔν' ἀκόμαν καὶ κ' ἐξέρ' ντὸ θὰ λέη (καὶ δὲν ἤξεύρει τί θὰ εἴτη) Χαλδ. Τ' ἄλογον ἔς σὸ σεμέρ' ἀμάθιγον ἔν' (σεμέρ' = σαμάρη) Χαλδ. Πβ. ἀμάθρευτος, ἀμαθής, ἀμαθήτευτος, ἀμάθητος, ἄμαθος.

ἄμαθος ἐπιθ. σύνηθ. ἄμαθους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἄμαθος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110.

1) Ὁ μὴ μαθὼν, ὁ μὴ ἰδὼν τι, ἄπειρος σύνηθ. : Ἀμαθος ἀπὸ δουλειᾶ - ἀπὸ σκληραγωγία - ἀπὸ στενοχώριες - ἀπὸ τέτοια πράματα πολλαχ. Εἶνι πιδὶ ἄμαθου, θὰ πάθ' πουλλὰ κὶ αὐτὸ ὡσπου νὰ μάθ' Μακεδ. (Σισάν.) Ἀμαθους εἶνι οὐ δεῖνα κὶ ἀρουτάει ἄλλουσι Σκόπ. || Παροιμ.

Ἀμαθος ἀπὸ παλάτι | εἶδε φοῦρο κ' ἐθαμάχη

(ἐπὶ τοῦ δι' ἄγνοιαν τοῦ καλυτέρου ἐπαινοῦντος τὰ εὐτελεῆ καὶ ἀνάξια λόγου) ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,142. || Ἄσμ.

Ἐχω παιδιὰ ἀνήξερα κὶ ἄμαθ' ἀπὸ ντουφέκι

Ἡπ. Συνών. ἀκάτεχος, ἀνήξερος. 2) Ὁ μὴ ἐξοικειωμένος εἰς τι Ἄνδρ. Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Αἴγ. Λακων.) : Ἀμαθα βόδια Χαλκιδ. Εἶναι ἄμαθος ἀπὸ τέχνη Πελοπν. (Αἴγ.) Εἶναι ἄμαθος τοαὶ πρωτάρης Εὔβ. (Ὁφ.) || Παροιμ.

Ἀμαθος παπούτσι φόρει, | κάθε πάτημα τὰ θώρει

(ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίως καὶ παρ' ἐλπίδα εὐτυχοῦντος καὶ ἐναβρυνόμενου. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαγῶν. Πβ. Φιλολογ. Τηλέγρ. 1818 σ. 163 καὶ ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 11,132) Ζάκ.

Πβ. ἀμάθρευτος, ἀμαθής, ἀμαθήτευτος, ἀμάθητος, ἀμάθιστος.

ἀμαϊνάριστος ἐπιθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαϊναριστός <μαϊνάρω.

1) Ὁ μὴ καταβιβασθεὶς, ὁ μὴ ὑποσταλεὶς, ἐπὶ ἰστίου καὶ σημαίας. 2) Μεταφ. ἀκαταπράυντος.

